

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 79.354 van 18 maart 1999
in de zaak A. 55.228/VII-12.378.**

In zake : de n.v. Exportslachthuis SMEKENS-E.E.G. 33,
die woonplaats kiest bij
Advocaat M. DENYS,
kantoor houdende te BRUSSEL,
Grote Hertstraat 12

tegen :

het Vlaamse Gewest, vertegenwoordigd door de
Vlaamse regering,
dat woonplaats kiest bij
Advocaat J. NIJS,
kantoor houdende te DENDERMONDE,
Noordlaan 81.

D E R A A D V A N S T A T E, VIIe K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat de n.v. Exportslachthuis SMEKENS-E.E.G. 33 op 17 december 1993 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van het besluit van de minister vice-president van de Vlaamse regering en Vlaams minister van leefmilieu en huisvesting van 7 oktober 1993 waarbij het beroep van derden tegen het besluit van de bestendige deputatie van de provincieraad van Oost-Vlaanderen van 30 januari 1992 houdende het verlenen aan de verzoekende partij van de vergunning om gedurende twintig jaar aan de Grote Steenweg te Lede (Oordegem) een slachthuis te exploiteren, ontvankelijk en gegrond wordt verklaard en het beroepen besluit in die zin wordt gewijzigd dat de vergunningsduur wordt beperkt tot vijf jaar "met het oog op herlocalisatie naar een meer geschikte vestigingsplaats";

Gelet op het arrest nr. 47.723 van 2 juni 1994 waarbij de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van het bestreden besluit wordt verworpen;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur E. LANCKSWEERDT;

Gelet op de beschikking van 29 september 1998 die de neerlegging ter griffie van het verslag en van het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen en gezien de regelmatig gewisselde laatste memories;

Gelet op de beschikking van 11 januari 1999 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 11 februari 1999;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter M.-R. BRACKE;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat T. DE WAELE die, loco Advocaat M. DENYS verschijnt voor de verzoekende partij, en van Advocaat M. COTTIELS die, loco Advocaat J. NIJS verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Auditeur E. LANCKSWEERDT;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. De gegevens van de zaak.

Overwegende dat de gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. De verzoekende partij baat sedert 1958 een slachthuis uit op het grondgebied van de gemeente Oordegem. Zij bekwam op 26 maart 1976 een vergunning van de bestendige deputatie van de provincieraad van Oost-Vlaanderen voor de verdere exploitatie van een slachthuis voor een periode van tien jaar, derwijze dat de vergunningstermijn afliep op 26 maart 1986.

1.2. De verzoekende partij dient nadien bij de bestendige deputatie van de provincieraad van Oost-Vlaanderen nogmaals een aanvraag in om het slachthuis verder te mogen exploiteren, doch op 19 mei 1988 wordt de vergunning geweigerd op basis van het motief dat het slachthuis niet voldoet aan de E.E.G.-richtlijn 64/433/EEG, bij koninklijk besluit van 4 oktober 1985 in de Belgische wetgeving opgenomen, en dat de niet-naleving van dit besluit de gezondheid van de naburige bevolking zou kunnen schaden. Met een aangetekende brief van 3 juni 1988 komt de verzoekende partij tegen deze weigeringsbeslissing in beroep bij de gemeenschapsminister bevoegd voor het leefmilieu, doch de minister wijst het beroep als ongegrond af met een beslissing van 7 mei 1991. Deze in beroep genomen beslissing wordt op 19 juli 1991 bekendgemaakt.

1.3. Ondertussen, op 29 mei 1991, deelt de verzoekende partij aan de gemeenschapsminister mee dat zij afziet van de verdere behandeling van haar beroep, gelet op de nieuwe aanvraag die zij indiende bij de bestendige deputatie van de provincieraad van Oost-Vlaanderen. Het is om deze milieuvergunningsaanvraag en de daarop volgende eindbeslissing dat voorliggend beroep gaat.

1.4. Naar aanleiding van de zoëven genoemde nieuwe vergunningsaanvraag (aanvraag onder het ARAB-regime) besluit de bestendige deputatie van de provincieraad van Oost-Vlaanderen op 30 januari 1992 aan de verzoekende partij een vergunning voor de exploitatie van een slachthuis toe te staan, en zulks voor een duur van twintig jaar.

1.5. De familie VAN DE STEEN-MEERSSCHAUT gaat tegen deze beslissing in beroep bij de Vlaamse regering.

1.6. In het kader van de beroepsprocedure worden een aantal adviezen uitgebracht :

a) Op 3 augustus 1992 brengt het bestuur ruimtelijke ordening een gunstig advies uit. De inrichting is volgens het gewestplan Aalst-Zottegem, vastgesteld bij koninklijk besluit van 30 mei 1978, deels gelegen in woongebied (wat de toegang betreft) en deels in een gebied voor ambachtelijke bedrijven of gebied voor K.M.O.'s (wat de gebouwen betreft).

b) Het bestuur hygiëne en gezondheidsinspectie adviseert op 15 januari 1993 ongunstig. Gewezen wordt onder meer op de dichte nabijheid van woningen, en op de hinder die voortspruit uit het geroep van de te slachten varkens, uit de opslag van varkenshaar in een open container en uit het lozen van bloed en verontreinigd afvalwater in oppervlaktewater.

c) Het bestuur voor leefmilieu adviseert op 24 augustus 1993 "Ongunstig. Nog beperkte termijn van 5 jaar voor herlokalisatie".

1.7. Op 7 oktober 1993 neemt de gemeenschapsminister bevoegd voor het leefmilieu de thans bestreden beslissing: het beroep wordt gegrond verklaard en de geldigheidstermijn van de door de bestendige deputatie

verleende vergunning wordt beperkt tot vijf jaar "met ingang van heden";

2. De gegrondheid van het beroep.

2.1.1. Overwegende dat de verzoekende partij in het eerste middel de schending aanvoert van "de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, (...) van de verplichting tot motivering als beginsel van behoorlijk bestuur, (...) van artikel 13 van het decreet van 23 oktober 1991 betreffende de openbaarheid van bestuurshandelingen in de diensten en instellingen van de Vlaamse Executieve, en van de rechtens vereiste feitelijke en juridische grondslag", doordat het bestreden besluit intern niet consistent is en tegenstrijdig gemotiveerd en daarenboven niet berust op een rechtens vereiste correcte feitelijke en juridische grondslag omdat, eensdeels, uit de bestreden beslissing niet kan worden opgemaakt of de beperking van de vergunningsduur tot vijf jaar is ingegeven door stedenbouwkundige dan wel door milieutechnische of milieuhygiënische redenen, en, anderdeels, de aangehaalde milieutechnische en milieuhygiënische redenen ofwel kennelijk onjuist, ofwel door de feiten inmiddels achterhaald zijn of ondervangen door de opgelegde milieuvergunningsvoorwaarden en het besluit dus niet aangeeft waarom de hinder niet tot een aanvaardbaar niveau kan worden gereduceerd; dat de argumentatie van de verzoekende partij, die, wat de stedenbouwkundige motieven betreft verder wordt ontwikkeld in het tweede middel, kan worden samengevat als volgt :

1. Onder verwijzing naar de ligging van de inrichting, deels in een woongebied en deels in een gebied voor ambachtelijke bedrijven of een gebied voor K.M.O.'s, en naar de op die gebieden van toepassing zijnde bepalingen

van het koninklijk besluit van 28 december 1972 betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en gewestplannen, overweegt het bestreden besluit dat de ambachtelijke zone zeer beperkt is in omvang, volledig wordt ingenomen door de inrichting en geen bufferzone bevat; op die grond komt het tot de bevinding dat de inrichting, omwille van de aard en de omvang ervan, niet thuishoort in een dergelijke kleine ambachtelijke zone, volledig omsloten door een dichtbewoond gebied.

Maar het bestreden besluit verwijst ook naar het feit dat de lozingsomstandigheden onvoldoende zijn, naar lawaai- en geurhinder, naar de nog niet in gebruik zijnde gekoelde bloedsilo en naar de bijzonder trage uitvoering van de door de EG-normen genoodzaakte aanpassingswerken.

In die omstandigheden kan niet uit het besluit worden opgemaakt of de inrichting om stedenbouwkundige dan wel om milieuhygiënische redenen in principe niet toelaatbaar wordt geacht.

Indien de beslissing is gesteund op de stedenbouwkundige bestemming, moest de vergunning integraal worden geweigerd en indien ze er niet op gesteund is, zijn de desbetreffende verwijzingen niet ter zake dienend.

2. De overwegingen van het besluit met betrekking tot de geur-, lawaai- en andere hinder zijn onjuist, gelet op de continue aanwezigheid van vier dierenartsen en een inspecteur, allen voor rekening van het Instituut voor Veterinaire Keuring, en daarenboven ontbloom van ieder belang met betrekking tot de beslissing om de vergunningsduur van twintig tot vijf jaar terug te brengen, nu deze beperking niet werd tot stand gebracht om milieutechnische redenen maar enkel gesteund is op de overweging "de exploitant de gelegenheid te geven zijn bedrijf naar een meer geschikte vestigingsplaats over te brengen", wat ertoe doet besluiten dat deze beperking alleen op het stedenbouwkundig motief is gegrond, temeer

daar ten overvloede wordt verwezen naar het weigeren, om stedenbouwkundige motieven, van een bouwvergunning voor de waterzuiveringsinstallatie.

3. In de veronderstelling dat de milieuhygiënische redenen doorslaggevend zijn geweest, is de verwijzing naar de waterzuiveringsinstallatie niet relevant, nu die installatie door de bestendige deputatie als voorwaarde was opgelegd en de verzoekende partij daarvoor de nodige vergunningen heeft aangevraagd.

De verwijzing naar de lawaaihinder is evenmin relevant vermits die volgens het bestreden besluit kan worden verholpen door de uurregeling van het aanvoeren en het slachten van de dieren aan te passen.

Ook de verwijzing naar de geurhinder veroorzaakt door het verwerken van varkenshaar is niet relevant, vermits de verzoekende partij zich ertoe heeft verbonden het haarvak hermetisch af te sluiten. De verwijzing naar de opslag van ingewanden is niet relevant, nu in het bestreden besluit wordt erkend dat een nieuwe gekoelde bloedsilo is geplaatst.

Ten slotte is de verwijzing naar het nog niet beëindigd zijn van de door de EEG-normen genoodzaakte aanpassingswerken evenmin relevant, nu dit gegeven juist het bewijs is van de grote inspanningen welke de verzoekende partij levert om aan die normen te voldoen;

2.1.2. Overwegende dat in haar memorie van antwoord de verwerende partij op het eerste middel repliceert dat het bestreden besluit zowel in rechte als in feite is gesteund op zowel stedenbouwkundige, planologische als op milieuhygiënische motieven, dat op stedenbouwkundig gebied het besluit er in redelijkheid van uitgaat dat wegens de aard en de omvang van de inrichting -een slachthuis met een dagcapaciteit van 800 tot 1.000 varkens- de inplanting ervan onverenigbaar is met de relatief kleine ambachtelijke zone, volledig omsloten door een dichtbewoond woongebied en zonder bufferzone, dat vanuit milieuhygiënisch oogpunt het besluit terecht

wijst op de onverantwoorde lozing van ander dan normaal huisafvalwater in de openbare riolering, op de al te beperkte "zuiveringsinstallatie" bestaande uit grofvuilverwijdering en bezinkingsputten, op het feit dat de verzoekende partij zelf toegeeft de met het oog op de lawaaihinder opgelegde uurregeling voor aanvoer en slachtverrichtingen niet te kunnen naleven, op de geurhinder veroorzaakt door het op- en overslaan van varkenshaar, op het ontbreken van een groenscherm en, ten slotte, op de over het algemeen onhygiënische en slordige wijze van exploiteren en de bijzonder trage uitvoering van de werkzaamheden om aan de EG-normen te voldoen, dat dit alles werd vastgesteld tijdens een inspectiebezoek op 7 april 1993 waarvan de conclusies niet worden ontkracht of tegengesproken door het door de verzoekende partij neergelegde IVK-atteest en waartegen de door de verzoekende partij aangebrachte stukken niet kunnen worden ingeroepen vermits die dateren van na de bestreden beslissing, dat het verlenen van de vergunning voor vijf jaar -ondanks vorenstaande weigeringsmotieven- uitsluitend is ingegeven door de bedoeling om aan de verzoekende partij de kans te bieden tijdens die periode een andere vestigingsplaats voor haar bedrijf te zoeken;

2.1.3. Overwegende dat de verzoekende partij in de memorie van wederantwoord doet gelden dat geen van de aangehaalde motieven het beschikkend gedeelte van het besluit kan verklaren, dat de stopzetting van haar activiteit geen verandering zal brengen in de stedenbouwkundige ligging van het bedrijf en er niet voor zal zorgen dat er een bufferzone komt, dat aldus de stedenbouwkundige motieven geen aanleiding gegeven hebben tot de inperking van de vergunningsduur, dat ook de milieutechnische motieven dat niet kunnen doen, dat de investeringen die zij zou moeten doen om tegemoet te komen aan de milieunormen op gewestelijk vlak en op Europees niveau bedrijfseconomisch niet verantwoord zijn indien zij de betrokken locatie binnen de vijf jaar

dient te verlaten, dat alzo de milieubezwaren verder in de hand worden gewerkt; dat zij daaraan nog toevoegt dat de overheid zeer goed weet dat de herlocalisatie in feite voor de verzoekende partij onmogelijk is;

2.1.4. Overwegende dat de verzoekende partij in haar laatste memorie nogmaals doet gelden dat de milieutechnische motieven de bestreden beslissing niet kunnen verantwoorden; dat zij daaraan toevoegt dat de "zogezegde onmogelijkheid om een bouwvergunning voor een eigen waterzuiveringsinstallatie te bekomen geen argument kon vormen" daar zij deze vergunning inmiddels wel degelijk definitief heeft verkregen gelet op het arrest nr. 71.250 van 28 januari 1998, dat ten andere de overheid die bevoegd is om over een exploitatieaanvraag te oordelen geen geldige en bindende uitspraken kan doen over de mogelijkheid of onmogelijkheid om voor een inrichting een bouwtoelating te verkrijgen; dat wat de lawaaihinder betreft, zij betoogt dat men er niet a priori kan van uitgaan dat de hinder dermate ernstig is dat de buurtbewoners daar veel last zouden van ondervinden; dat inzake het geluid wegens de aanvoer en het lossen van varkens zij betwist dat voor haar geen enkele uurregeling haalbaar zou zijn; dat wat de stockage en behandeling van het varkenshaar betreft, zij stelt dat uit het attest van het IVK gevoegd in bijlage bij het verzoek tot schorsing, blijkt dat zich terzake geen probleem meer stelt; dat voorts zij nog doet gelden dat de visuele hinder wegens het ontbreken van een efficiënt groenscherm op zich geen argument vormt van milieuhygiënische aard, dat aangaande de opslag der ingewanden de Raad van State in het tussenarrest nr. 47.723 van 2 juni 1994 reeds prima facie heeft aangenomen dat zich terzake geen doorslaggevende problemen konden voordoen, dat de maatregelen om aan de sanitaire EG-normen te voldoen inmiddels al lang zijn voltooid en bovendien EG-normen geen uitstaans hebben met de externe hinderaspecten;

2.1.5. Overwegende dat de verwerende partij in haar laatste memorie er op wijst dat de verzoekende partij nalaat nader toe te lichten waarom de beslissing van de bestendige deputatie inzake de bouwvergunning voor de waterzuiveringsinstallatie definitief is geworden;

2.1.6.1. Overwegende dat blijkens de samenvattende considerans op pagina 5 van het bestreden besluit, de minister de door de bestendige deputatie bepaalde vergunningstermijn van twintig jaar heeft teruggebracht tot vijf jaar omdat :

"m.b.t. het ruimtelijk en hinder aspect van de inrichting onvoldoende maatregelen werden getroffen, dat wat het ruimtelijk aspect betreft dit ook niet mogelijk is; dat bijgevolg het besluit van de bestendige deputatie van 19 mei 1988 en het ministerieel besluit van 7 mei 1991, houdende de weigering voor verdere exploitatie, worden bijgetreden; dat anderzijds om de toekomst niet te bezwaren het derhalve wenselijk is nog een vergunning voor een beperkte termijn van 5 jaar te verlenen, teneinde de exploitant de gelegenheid te geven zijn bedrijf naar een meer geschikte vestigingsplaats over te brengen";

dat derhalve met de verwerende partij moet worden vastgesteld dat de bestreden beslissing berust op zowel stedenbouwkundige als milieuhygiënische motieven; dat die redengeving als volgt is uitgewerkt :

"Overwegende dat de inrichting volgens het gewestplan Aalst-Zottegem goedgekeurd bij koninklijk besluit van 30 mei 1978, deels gelegen is in woongebied, wat de toegang betreft, en deels gelegen is in een gebied voor ambachtelijke bedrijven of een gebied voor KMO's dat volledig omgeven is door woongebied; dat volgens de bestemmingsvoorschriften zoals bepaald door het koninklijk besluit van 28/12/72 betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en gewestplannen, een gebied voor ambachtelijke bedrijven of een gebied voor KMO's bestemd zijn voor kleine opslagplaatsen voor goederen, gebruikte voertuigen en schroot, met uitzondering van afvalprodukten van schadelijke aard; dat deze gebieden een bufferstrook dienen te omvatten van minimum 15 meter en wanneer zij palen aan woongebieden deze breedte dient vergroot en zelfs verdubbeld te worden;

Overwegende dat de ambachtelijke zone in omvang zeer beperkt is, namelijk $\pm$ 45 a, en volledig wordt

ingenomen door de inrichting; dat verder deze zone is ingesloten door het dichtbewoond woongebied; dat in de ambachtelijke zone geen bufferstrook werd aangelegd; dat de inrichting een slachthuis voor varkens met aanhorigheden omvat; dat de slachtcapaciteit 800 à 1000 varkens/dag bedraagt; dat bijgevolg omwille van de aard en de omvang van het bedrijf en de ligging ervan t.o.v. de omgeving de inrichting niet thuishoort in een dergelijke kleine ambachtelijke zone volledig omsloten door een dichtbewoond woongebied;

Overwegende dat het bedrijf momenteel nog altijd zijn ander afvalwater dan normaal huisafvalwater loost in de openbare riolering van de Grote Steenweg; dat momenteel het bedrijf alleen beschikt over een grofvuilverwijderingsinstallatie en bezinkingsputten; dat dit onvoldoende is en een waterzuiveringsinstallatie noodzakelijk is; dat in art. 1 van het besluit van de bestendige deputatie van Oost-Vlaanderen dd. 30/01/92 een saneringsplan werd opgelegd i.v.m. de lozing van het afvalwater; dat ter zake een studie werd aangevat; dat echter op 29/03/93 de bouwvergunning voor een waterzuiveringsinstallatie werd geweigerd omwille van de strijdigheid met de bestemming op het gewestplan, deels in woongebied, deels in parkzone; dat ook hier wordt aangetoond dat een dergelijk bedrijf en aanhorigheden niet thuishoort in een dergelijke kleine ambachtelijke zone volledig omsloten door woongebied; dat hierdoor uitbreidingen praktisch onmogelijk worden gemaakt gezien de inplanting;

Overwegende dat lawaaihinder vooral zijn oorsprong vindt in het 'geroep' van de varkens, voornamelijk bij het binnenbrengen en lossen van de dieren; dat dit kan opgevangen worden door de uren van aanvoer en het slachten van de dieren te beperken; dat deze voorwaarde werd opgelegd in het besluit van de bestendige deputatie van 30/01/92; dat volgens het advies van de Administratie voor Gezondheidszorg deze voorwaarde toch nog te ruim is en verder dient beperkt te worden; dat anderzijds het bedrijf een aanvraag tot versoepeling van de uren heeft ingediend bij de bestendige deputatie daar het onmogelijk is deze voorwaarde na te leven gezien de aanvoer vanuit het buitenland onmogelijk kan bepaald worden; dat bijgevolg de voorwaarde i.v.m. de uurregeling die noodzakelijk is en werd opgelegd door de bestendige deputatie om de lawaaihinder voor de omgeving tot een aanvaardbaar niveau te beperken, niet kan worden nageleefd door het bedrijf;

Overwegende dat de varkensstallen gedeeltelijk open zijn (ramen zonder glas); dat het varkenshaar via een loopband vanuit het slachthuis in een open silo buiten gestockeerd wordt; dat de haarmassa voor verder vervoer met een grijpkraan vanuit de silo in een vrachtwagen geladen wordt; dat hierdoor de haar-

massa wordt omgewoeld en naast stank ook micro-organismen verspreid worden; dat bijgevolg al de vermelde bronnen onaanvaardbare geurhinder voor de dichtbewoonde buurt veroorzaken;

Overwegende dat er ook visuele hinder is voor de woonwijk daar een efficiënt groenscherm ontbreekt;

Overwegende dat bij het onderzoek vastgesteld werd dat de exploitatie onhygiënisch en slordig wordt uitgebraat;

Overwegende dat er wel al een nieuwe gekoelde bloedsilo was geplaatst op het ogenblik van het plaatsbezoek dd. 7/04/93, doch nog niet in gebruik; dat de ingewanden buiten worden opgeslagen in een niet gekoelde silo; dat dit laatste onvoldoende is en dient te gebeuren in een gesloten ruimte die dermate gekoeld is dat de er in heersende temperatuur max. 10° C bedraagt;

Overwegende dat sinds het weigeringsbesluit van 19/05/88 er reeds heel wat gedaan is om te voldoen aan de EEG-normen; dat echter het uitvoeren van de werken bijzonder traag gaat; dat reeds bij een bezoek van de gezondheidsinspectie eind 1988 de verbouwingen aan de gang waren; dat men op het ogenblik van het plaatsbezoek dd. 7/04/93 nog steeds bezig is met de realisatie van de plannen";

2.1.6.2. Overwegende, wat de milieuhygiënische motieven betreft, dat niet valt in te zien hoe de continue aanwezigheid - in opdracht van het Instituut voor Veterinaire Keuring - van vier dierenartsen en een inspecteur, iets vermag af te doen aan de in het bestreden besluit opgenomen vaststellingen en overwegingen met betrekking tot de geur-, lawaai- en andere hinder;

2.1.6.3. Overwegende dat, nog steeds in verband met de milieutechnische aspecten, met betrekking tot de verwijzing naar de waterzuiveringsinstallatie de verwerende partij terecht kon rekening houden met het feit dat de daartoe noodzakelijke bouwvergunning "werd geweigerd omwille van de strijdigheid met de bestemming op het gewestplan, deels in woongebied, deels in parkzone"; dat het gegeven dat inmiddels, dus na de bestreden beslissing, de bouwvergunning werd verkregen op puur procedurele gronden (zie arrest nr. 71.250 van 28 januari 1998) daaraan geen afbreuk doet; dat wat de lawaaihinder betreft, het besluit met reden kan

overwogen dat het opleggen en eventueel verstrengen van de uurregeling voor het lossen van de dieren problematisch is vermits het bedrijf bij de bestendige deputatie een aanvraag tot versoepeling heeft ingediend gelet op de onmogelijkheid die regeling na te leven onder meer wegens de invoer van dieren uit het buitenland; dat wat de door de EG-normen vereiste aanpassingen betreft, bij gebrek aan nadere preciseringen niet blijkt hoe het aanslepen van de op datum van het bestreden besluit nog niet voltooid zijnde werken het bewijs vormt van de grote inspanningen die de verzoekende partij op dit stuk zou leveren; dat het betoog dat deze werken inmiddels zijn voltooid de in het bestreden besluit desbetreffend opgenomen argumentatie niet ontkracht; dat immers ten tijde van de bestreden beslissing die werken niet waren voltooid; dat de verzoekende partij in haar laatste memorie niet voor het eerst kan opwerpen dat de EG-normen voor slachthuizen geen uitstaans hebben met externe hinderaspecten, daargelaten de vraag of dat inderdaad zo is; dat, wat de door verwerking van varkenshaar veroorzaakte hinder betreft, de verbintenis van de verzoekende partij om die hinder te verhelpen en haar bewering dat die inmiddels zou zijn verholpen zoals uit het IVK-attest van 8 december 1993 -dit is na de bestreden beslissing- zou blijken, niets afdoet aan de door de inspectie op 7 april 1993 gedane vaststellingen; dat de kritiek van de verzoekende partij op de milieuhygiënische bezwaren - die met betrekking tot de hinder veroorzaakt door de opslag van ingewanden uitgezonderd- derhalve niet opgaat;

2.1.6.4. Overwegende dat aldus de kritiek van de verzoekende partij op de redengeving met betrekking tot de milieuhygiënische aspecten van de vergunningsaanvraag globaal genomen niet gegrond is; dat de geïncrimineerde overweging betreffende de door opslag van ingewanden veroorzaakte hinder - waaromtrent het besluit overweegt

dat de gekoelde silo, die het probleem moet verhelpen, geplaatst maar nog niet in gebruik is - aan die vaststelling geen afbreuk kan doen; dat die milieuhygiënische motieven, gelet op het substantieel karakter ervan, op zich de bestreden beslissing wettelijk kunnen verantwoorden; dat zoals reeds gesteld ter beoordeling van de wettigheid van het bestreden besluit geen rekening kan worden gehouden met na dat besluit gerealiseerde investeringen teneinde de hinder te beperken; dat dientengevolge de stedenbouwkundige motieven als motieven ten overvloede kunnen worden aangemerkt en de daarop geleverde kritiek niet dienend is; dat het eerste middel niet gegrond is;

2.2.1. Overwegende dat de verzoekende partij in het tweede middel de schending inroept van het gewestplan Aalst-Ninove-Geraardsbergen-Zottegem en van het koninklijk besluit van 28 december 1972 betreffende de inrichting van de ontwerp-gewestplannen en de gewestplannen alsook van de rehtens vereiste feitelijke grondslag; dat zij in dat middel de stedenbouwkundige motieven van de bestreden vergunning bekritiseert;

2.2.2. Overwegende dat om dezelfde reden als sub 2.1.6.4. gewezen, de op die stedenbouwkundige motieven geleverde kritiek niet dienend is; dat het tweede middel niet dienstig is;

2.3.1. Overwegende dat het derde middel is genomen uit de

"schending van het beginsel van behoorlijk bestuur dat het bestuur een minimum aan continuïteit in het beleid dient te vertonen en niet kennelijk onredelijk mag tewerkgaan bij haar beoordeling omtrent een vergunningsaanvraag,

doordat de bestreden beslissing de door de bestedige deputatie opgelegde vergunningsduur heeft teruggebracht van 20 jaar tot 5 jaar,

terwijl de vergunningsaanvraag bedoeld was als hermachtiging van een reeds sedert 1948 gevestigd en vergund bedrijf, waarmede zelfs rekening werd gehouden ten tijde van de opmaak van het gewestplan, vermits het slachthuis letterlijk op het kaartblad wordt vermeld en precies met het oog op de uitbating daarvan een industriezone was voorzien op het kaartblad,

en terwijl het kennelijk onredelijk is en een aanfluiting van de zeer zware financiële inspanningen die verzoekster zich heeft getroost, om verzoekster slechts een termijn van 5 jaar te geven om een nieuwe locatie te zoeken, aangenomen dat verzoekster zonevreemd zou zitten, daargelaten de vraag vanaf wanneer deze vijf jaar beginnen te lopen (op datum van de bestreden beslissing of op datum van de beslissing van de bestendige deputatie), inachtgenomen dat alle financiële inspanningen om inrichting volgens de Europese normen uit te baten, met inbegrip van de investeringen voor de oprichting van een waterzuiveringsinstallatie, verloren moeite zullen zijn, inachtgenomen de circa onbetaalbare prijs die verbonden is aan het zoeken naar een nieuwe vestigingsplaats in een andere industriezone, en het kennelijk onredelijk is verzoekster te verplichten een waterzuiveringsinstallatie in te richten die 15.000.000 Fr. kost en die nooit over een periode van 5 jaar kan worden afgeschreven,

en terwijl het kennelijk onredelijk is dat verwezen wordt naar de vorige weigeringen die gesteund waren op de niet-conformiteit ten aanzien van de Europese normen, in de wetenschap dat verzoekster thans voldoet aan deze normen en alle investeringen precies genoodzaakt waren om hieraan te voldoen";

2.3.2. Overwegende dat de verwerende partij hierop antwoordt dat het sedert 1948 op dezelfde plaats gevestigde slachthuis niet meer kan worden vergeleken met het huidige bedrijf, dat blijkens het verzoekschrift de belangrijkste uitbreidingen en moderniseringën gebeurden in de jaren 1987 tot 1993, periode tijdens welke geen milieuvergunning voorhanden was, dat precies die uitbreidingen en capaciteitsverhoging aanleiding zijn geweest tot de in het bestreden besluit voorkomende overweging dat "dergelijke inrichting niet thuishoort in het grondbestemmingsgebied volgens het gewestplan", dat, voorts, het toekennen van een vergunningstermijn van vijf jaar zeker niet onredelijk is, mede gelet op het feit dat de onmogelijkheid om in die termijn sommige

investeringen volledig af te schrijven en de inrichting niet volledig naar de nieuwe locatie te kunnen overbrengen, te wijten is aan het ondoordacht handelen van de verzoekende partij zelf; dat zij daaraan toevoegt dat zij evengoed de vergunning volledig had kunnen weigeren en dat de termijn van vijf jaar voldoende is om de verzoekende partij toe te laten een andere locatie te vinden;

2.3.3. Overwegende dat de verzoekende partij replicateert dat zij de investeringen heeft gedaan toen zij over de nodige bouwvergunningen beschikte, dat deze nog niet waren gekoppeld aan de milieuvergunning en dat door enerzijds het verlenen van bouwvergunningen en anderzijds het inperken van de duur van de milieuvergunning de overheid "een manifest discontinu beleid etaleert";

2.3.4. Overwegende dat exploitatie- of milieuvergunningen enkel kunnen worden verleend voor een bepaalde termijn die volgens de geldende reglementering maximum twintig jaar bedraagt; dat de reden hiervoor is dat de overheid bij het verstrijken van de gestelde termijn de zaak opnieuw moet kunnen beoordelen, daarbij rekening houdend met de wijzigingen die zich inmiddels hebben kunnen voordoen; dat hieruit volgt dat het feit dat in het verleden vergunningen werden verleend niet het rechtmatig vertrouwen kon wekken dat zulks ook in de toekomst het geval zal zijn; dat de bestreden beslissing van 7 oktober 1993 een inrichting betreft waarvan de vorige vergunning op 26 maart 1986 was verstreken en die sedertdien qua volume en omzet in belangrijke mate was uitgebreid, zodat niet op goede gronden kan worden gesteld dat de continuïteit in het beleid in het gedrang is gekomen; dat wat de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel betreft, dat beginsel niet is geschonden nu uit de bespreking van het eerste middel is gebleken dat er voldoende milieuhygiënische motieven

waren die de bestreden beslissing wettelijk kunnen verantwoorden; dat de verzoekende partij de overheid ten onrechte verwijt haar enerzijds een bouwvergunning te hebben verleend en anderzijds een milieuvergunning voor een beperkte duur te hebben gegeven; dat immers de wetgeving inzake stedenbouw en die op het stuk van milieuvergunningen totaal onderscheiden doelstellingen beogen; dat het verkrijgen van een bouwvergunning niet automatisch het recht op een milieuvergunning impliceert; dat, wat de gedane investeringen betreft, de verzoekende partij er voor heeft geopteerd om bepaalde investeringen te doen zonder de zekerheid dat zij een vergunning zou krijgen die voor een lange termijn geldig zou zijn; dat zij dan ook zelf de gevolgen van die keuze moet dragen en uit die keuze geen argument kan putten om in strijd met milieuhygiënische imperatieven toch een vergunning te krijgen; dat het derde middel niet gegrond is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op vierduizend frank, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op achttien maart 1900 negenennegentig, door de VIIe kamer, die was samengesteld uit :

Mevr.	M.-R. BRACKE,	kamervoorzitter,
de HH.	R. STEVENS,	staatsraad,
	D. MOONS,	staatsraad,

Mevr. A. WIJNANTS, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. WIJNANTS.

M.-R. BRACKE.